

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 48

28. listopadu 2021

Cena: 10 Kč

Kázání o putování

Z kázání votického bratra faráře Marka Feigla na biblické texty Ef 1,3-10, Gn 12,1-8 a L 14,7-15

Milé sestry, milí bratři, milí účastníci adventních bohoslužeb, rád bych v dnešní kazatelské promluvě připomněl oblíbený biblický motiv putování, poutnictví, motiv zmáhání cesty směrem k namáhamému cíli. Je to téma také ve zvláštní míře adventní. O putování se v Bibli mluví často, od samého začátku. Možná už tím, že Adama s Evou vyhnal Hospodin z ráje a uvedl jejich život do pohybu, do shánění, do nemožnosti bydlet na jednom místě a do nutnosti putovat odněkud někam. V Bibli se neustále někam putuje: starý Abrahám odchází se svou rodinou na nejistou cestu z Uru Chaldejského do země Kenanejské a do Egypta, Mojžíš zase odchází se svým národem z Egypta do vyvolené země, Jákob si jde vysloužit trpělivou pasteveckou prací v daleké oblasti svou milou Ráchel, vůbec kde-

kdo v Bibli pase stáda a putuje s nimi z místa na místo. Není divu, že si brzy židé všimli, že putování, tolik odlišné od našeho rekreačního a prázdninového cestování, riskantní putování za lepším, nějak vystihuje celý náš životní úděl a zřejmě také náš úkol. Ať už jsme za svůj život vystřídal různá bydliště a třeba také různé země nebo jsme celý život strávili na jednom místě, tak či onak putujeme: kráčíme svou cestou životem, máme své cíle, záměry, cesta životem nás někdy sužuje a často rozradostňuje, podle toho, jak se nám daří dosahovat štěstí. Naše pout' životem je limitovaná smrtí, ta je koncem našeho pozemského putování a my zpravidla toužíme neprožít putování tímto pozemským životem nadarmo, něco v něm zažít a zanechat, nalézt v kráčení po cestě životem nějaký smysl. Také Ježíš se ne náhodou nacházel během svého kázání evangelia na cestách, přijal existenci bez stabil-

Dokončení ze str. 2

Umění rašící z Husovy fakulty

V druhé polovině 80. let 20. století se na Husově československé bohosloveské fakultě (HČBF) zformovala skupina studentů, kteří významně vnímali potřebu obnovy náboženských a občanských svobod. Svými aktivitami vstupovali do veřejného prostoru, ovlivňovali atmosféru na HČBF i v Církvi československé husitské (ČČSH), v níž hodlali po dokončení studia konat duchovní službu. Společensky angažovaní studenti a studentky působili jako dynamizující činitel uvnitř fakulturního společenství i směrem do občanské společnosti. Z prostředí HČBF tak jejich prostřednictvím začaly zaznívat návrhy na zavedení náhradní vojenské služby, vznikala protestní memoranda proti policejním zásahům při protirežimních demonstracích; studenti vydávali svůj vlastní časopis „Na cestě“, podíleli se na výrobě samizdatů, patřili k účastníkům bytových seminářů nebo neoficiálních ekumenických setkání, připravovali autorská divadelní představení a výstavy. Právě fenoménu umění na Husově fakultě bych se chtěl dnes krátce věnovat.

Stěžejní postavou výtvarného umění a básnické tvorby se po nástupu na Husovu fakultu stal Vladimír „Josífek“ Dvořák, jehož nápady sekundovali Tomáš a Karel Novákové s jejich Novákovou fotografickou nadací (N. F. N.), což byla umělecká značka, pod níž oba bratři publikovali svá umělecká díla. Jako první na fakultu nastoupil v akademickém roce 1985/1986 punkem odkojený Tomáš Novák, který se v rodné Plzni pohyboval v okruhu kapel Kuličkové ložisko a Zastávka Mileč. O rok později byl ke studiu bohosloví přijat Vladimír „Josífek“ Dvořák a v akademickém roce 1988/1989 i Tomášův starší bratr Karel. Po skupinových výstavách v Domově Husita v Železné Rudě (1985 a 1987), kde se každoročně

konala setkání církevní mládeže, stál „Josífek“ v březnu, dubnu a v květnu 1988 za třemi skupinovými výstavami nazvanými „Výtvarná díla I.-III.“ v budově Husovy fakulty. Kromě svých děl, která zahrnoval pod tzv. nejnaivnější umění, se v první březnové expozici objevila též díla bratrů Novákových (N. F. N.) nebo Ivany Markové, provdané Dolejšové, dnes Ivany Noble, vedoucí Ekumenického institutu na ETF UK. Na druhé dubnové výstavě potom přibyla kupříkladu díla Luboše Rychvalského, známého to spoluzakladatele a hlavní duše Společnosti za veselejší současnost, který se koncem 80. let hlásil na Husovu fakultu. Spojení Luboš Rychvalský a bratři Novákové zafungovalo rovněž při samizdatové

Pokračování na str. 3

„Dej, ať je pro nás tento adventní čas dobrou požehnaní, ve které se vrátíme do vlastního nitra a začneme prožívat přítomný okamžik. Dej, ať nám čekání na tvého Syna otevře doširoka srdce, aby mohl skutečně vstoupit a přebývat v něm.“

Ať se nás dotkne touha po spáse, jež k nám přišla ve tvém Synu a stále k nám touží přicházet. V tento adventní čas proměň naše závislosti, které nás pořád ještě drží v zajetí, v hlubokou touhu. Daruj nám jistotu, že v touze po příchodu tvého Syna je on sám již přítomen mezi námi a že plní naše srdce svou láskou.“

Anselm Grün

Znovuotevření kostela Mistra Jana Husa v České Lípě

V České Lípě se konalo slavnostní otevření kostela Mistra Jana Husa po částečné rekonstrukci. Farářka Marie Truncová, která v České Lípě působí teprve od roku 2017, dokázala za relativně krátkou dobu zcela mimořádné věci při záchraně krásného kostela s velmi kvalitními varhanami a skvostnou akustikou.

V ukončené první etapě rekonstrukce šlo o rozsáhlou opravu stropu a krovů, neboť narušením statiky a havarijním stavem střechy byla existence kostela přímo ohrožena. Dovolte mi citovat slova paní farářky: „Při shánění 2 milionů Kč na tuto první etapu jsme zažívali opravdu okamžiky úzkosti. Děkujeme za dotaci 650 000 Kč Libereckému kraji, za 650 000 Kč Českoněmeckému fondu budoucnosti, za 200 000 Kč městu Česká Lípa a Královéhradecké diecézi za 300 000 Kč. Kromě těchto statisícových dárců je i mnoho dalších dárců, kteří nám přispěli podle svých možností do pokladničky nebo na účet veřejné sbírky. Příští rok nás čeká druhá etapa opravy, tj. oprava zbývajících krovů, kompletní výměna keramické střešní krytiny a oprava měděných prvků. Náklady představují 2,5 milionu Kč.“ Slavnostního podvečera se zúčastnili vzácní hosté – představitelé organizací, které poskytly finanční pomoc. V úvodu slavnostního večera promluvil patriarcha Církve československé husitské ThDr. Tomáš Butta a pronesl také modlitbu věnovanou této sváteční události. V kulturním programu vystoupili pěvkyně Alena Hellerová a varhaník Jan Ševčík se symbolickým česko-německým programem. Součástí večera byla i vernisáž krajino-maleb současného žitavského malíře pana Karla Wolfganga Webera. Tato výstava zahajuje společný projekt výměny kulturních akcí v rámci Česko – německého fondu budoucnosti. Na jaro se do kostela chystá vernisáž výstavy obrazů českého malíře, kte-

rou kulturním programem obohatí němečtí umělci zastupující Česko-německý fond budoucnosti. Ve své řeči paní farářka poděkovala všem dárcům: „Milí přátelé, kolem nás žije tolik dobrých, krásných lidí. Uvědomujeme si to právě při naší snaze zachránit tento kostel, tuto mimořádnou kulturní památku, před zkázou. Právě při tomto úsilí jsme poznali tolik obětavých lidí; a nejsou to lidé jen z České Lípy, ale také z Prahy, z Liberce, ze Žitavy, z Vídně, z Magdeburgu. Velmi si toho vážíme a děkujeme Bohu, že jsme se s nimi mohli setkat, i když v některých případech jen na dálku.“

Jaroslava Hajduková
fotografie: Robert Mekiš

Kázání o putování

Pokračování ze str. 1

niho zázemí, bez domova, stal se putujícím učitelem a kazatelem. O domově ostatně Ježíš řekl, že v něm nikdo není prorokem. „Žádný prorok není vítán ve své vlasti.“ (L 4,24) Apoštol Pavel, autor významných novozákonních epištol, také neposeděl na místě, pořádky musel někde „lítat“ po řeckém Středomoří, zvěstovat Krista a zakládat církevní sbory. Mnoho důvodů, sestry a bratři, nahlížet na naše životy jako na putování, jako na namáhavou, ale také snad požehnanou pouť – zvláště nyní, v adventu, který je také určitou cestou, kráčením, k vánočním svátkům, k připomenutí narození Kristova a k celé té středoevropské domácí a rodinné oslavě, jaká spo-

juje nejenom členy rodiny mezi sebou (v ideálním případě), ale také pozemskou rodinu, lidstvo, s Bohem. Adventní čas je časem přípravy na Vánoce, zpomalování a zabrzdění našeho všedního dne a roku. Má být časem zamýšlení, máme v tomto krátkém čtyřnedělním období církevního roku uzrát pro Vánoce, pro hluboké a vnímavé prožití vánočního času. To je naše adventní cesta, naše adventní putování k cíli, které má ovšem připomenout i to, že celý náš život pozemský je cestou. Nikdy nejsme hotoví, nikdy nejsme dovršení, nikdy nejsme u cíle. „Dum spiro, spero“ – dokud dýchám, doufám, jak zní heslo napsané na erbu jistého českého renesančního aristokrata. Dokud žijeme, ještě nejsme

u cíle, a žádný cíl ještě není stálý ani definitivní.

Milé sestry a milí bratři, také úvodní hymnus z epištolý Efezským, hymnus o Kristu a o obecnosti Boha se svou věřící církví, také tento text se vyslovuje k putování jak adventnímu, tak i životem a k putování církve. Četli jsme tu: „Podle svého plánu, až se naplní čas, přivede (Bůh) všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu. On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílů na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.“ (Ef 1,10-12) Tyto verše, které napsal nikoli apoštol Pavel, ale některý z Pavlových žáků dlouho po smrti Pavlova, určitě nepatří k jednoduchým – jazykově ani myšlenkově. Nicméně vezměme si z nich tolik, že jsme – i my, i každý z vás osobně – součástí Božího plánu, součástí určitého záměru, který má Bůh se světem. A ten plán Boží je, jak tu čteme, aby se svět stával postupně a postupně čím dál sjednocenější s Bohem, aby všichni, skrze Krista, jedno s Bohem byli.

Na naplňování tohoto plánu máme zde na zemi pracovat, k naplnění tohoto Božího záměru jsme zváni. V minulém kázání jsme s odkazem na dílo Petra Chelčického hovořili o tom, že ustavovat mír a pokoj v našich životech a v našem společenství (církevním, rodinném, státním) je dlouhodobé usilování. Mír nevzniká z absence válek a z toho, že za Voticemi není atomová vojenská základna – mír je každodenní, všední úsilí o mírové, pokojné a rovné vztahy mezi sebou a ostatními, mezi sebou a světem. Cesta pokoje, neustále opakované a čím dál zralejší žití Kristova pokoje v životě zde na zemi: usilování o absenci agresivity a o kristovskou laskavost začíná v rodinách, mezi rodiči a dětmi, na dětských hřištích, ve školách, ve skautu, kdekoli si vzpomenete, na jakoukoli situaci všedního života pomyslíte, tam je příležitost usilovat o mír a pokoj Kristův, nebo prostě o mír a pokoj, jehož cenu uzná přece i ten, kdo neuvažuje o Kristu. Na všech těchto situacích záleží. To se přece připomíná i na dřevěných betlémech, od andělů nebeských, kteří zpívají

nad betlémskými jeslemi „sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi (popř. ...a na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (L 2,14)

A tady, v hymnu o Kristu z epištolý Efezským, pokročí výklad zvěsti evangelia ještě o něco dál a my se tu dozvídáme, že jsme vlastně jakými pracovníky, dělníky na velkém staveništi Božím, že jsme povoláni pracovat, každý svými skrovnými silami, aby svět byl sjednocen v Kristu s Bohem a byl jednou, časem, na konci (dějin?) v jednotě sám se sebou a se svým původním, božským posláním. Jsou to velké věci, nesmírné a vesmírné věci, ke kterým jsme podle zvěsti Písma povoláni. Toto pracování na Božím staveništi, tato práce ve světě a se světem, toto naplňování Božího stvořitelského záměru Božího království, překračuje smrt jednotlivce: pracuje se tu z pokolení na pokolení, o pokoj se usiluje po generace a po staletí a tisíciletí, skrze lidskou historii plnou běd i nadějí, jedná se o velkou cestu, o putování, jehož jsme součástí. Amen.

Marek Feigl

Pavla Vlková Advent (shakespearovský sonet)

Je adventu čas. Stejně jako vloni
na perníkové hvězdy zadělám
a medem i skořicí to tu voní...
Dokořán, Bože, duši otvírám.

Po dlouhé noci očekávám ráno,
tak smýčím kouty, třídím starou veteš
a říkám „ne“, kde chce se říci „ano“.
(Raději uхни, trochu se tu pleteš!)

Srovnávám stezky žitím zkřivené,
snad smutek, divný motýl, přitom zmizí
a říkám „ano“, kde se chce říct „ne“...
Kdo skoupě zasévá, ten skoupě sklízí.

Hle, přijde, přijde Vykupitel brzy...
Na noty vidím, i když skrze slzy.
(2019)

Z kazatelského plánu

1. neděle adventní

Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, nezavrhujte svá srdce!

(Žalm 95,6-8)

První čtení: Jeremjáš 33,14-16

Tužby adventní:

1. Abychom vstoupili do společenství s Kristem, který nás nepřichází soudit, ale naopak zachránit, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom všichni byli připraveni na Kristův slavný příchod na konci věků, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, vzbud' svou sílu a proměň naše srdce, abychom tvůj den vyhlíželi a nástrahám hříchu odolávali! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 3,9-13

Evangelium: Lukáš 21,25-36

Verše k obětování: Zacharjáš 1,3

Verš k požehnání: Lukáš 21,8

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, dej, ať v našem jednání projevujeme milosrdenství k trpčícímu bližnímu, abychom se důstojně připravili na vánoční oslavu tvé lásky, která mezi nás přišla v Ježíši Kristu, našem Pánu. Amen.

Vhodné písně: 203, 204, 158

Nad Písmem

Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena starostmi o živobytí

L 21,25-36

Lukáš 21,25-36: „Budou znamenání na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přichází na celý svět. Neboť mocnosti nebeské se zachvějí. A tehdy uzí Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. Když se toto začne dít, napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykopení je blízko.“ Vypravoval jim podobství: „Podívejte se na fíkovník nebo na jiný strom: Když se už zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pomínou, ale má slova nikdy nepomínou. Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“

Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena starostmi o živobytí.

To se to snadno řekne a zvláště těm, kdo mají všeho materiálního dostatek či lépe řečeno přebytek.

Ale co ti, kdo s penězi vystačí sotva tak půl kalendářního měsíce a každou chvíli jim chybí část platby na nájem nebo za služby. Pak jsme tu také my, řadoví křesťané, kteří pečlivě hospodaříme s tím, co máme, občas přidáme do pokladnice sboru, jindy dáme nějaký dar, ale nad tím vším jsme pořád zatíženi starostmi o živobytí. Často jsou v našich hlavách otázky:

Jak jen zvládnou navýšení cen elektřiny, plynu, možná i pohonných hmot?

Jak zaplatím za sebe a ostatní členy rodiny za testy na covid?

Pokud onemocním, zvládnou nemoc doma, nebo ne?

Co zvládnou připravit či nakoupit za dárky pod stromeček?

A mnohé další si můžete doplnit sami.

Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít. Bdělost před Hospodinem neznámá žít v soustavném napětí či stresu. Adventní doba je naopak příležitostí, abychom si v tom shonu a očekávání složitých a těžkých situací, které se před nás hromadí, udělali pořádek. Ujasnit si prioritu svého života, pevně se zachytit naděje, o které nás Písmo stále ujišťuje, ale my ji mnohdy opouštíme. Tak i dnešní čtení v nás zprvu může budít spíše obavy a úzkosti, ale soustředíme-li se na

hledání Božího slova a nepodlehne nesprávnému chápání, že jde o předpověď budoucí kosmické katastrofy, vyjdeme do adventního času nadějně, radostně a pokojně.

Mesiáš, zaslíbený ve Starém zákoně, už přišel v Ježíši Kristu před více, než dvěma tisíci lety. Proto Boží království je mezi námi přítomno – je sice ve zdánlivé skrytosti a slabosti, ale je tu. Nevěříte? Kdekoli se budují vztahy mezi lidmi tak, že starost o živobytí druhého je stejně důležitá jako moje živobytí, tam zažíváme Boží království. Kdekoli s důvěrou v Boží pomoc se rozdělíte s druhými – finančním darem, potravinami, návštěvou a zájmem o lidi, modlitbou, vymyšlením nových možností pomoci, tam se vztahy mezi lidmi napravují. A když takhle začneme sloužit v náboženské obci, naši slabost a malost Pán Bůh promění ve svědectví druhým. Tak se jeho království šíří. Naše naděje spočívá v tom, že Soudce světa se nám nemstí za prohřešky, ale zastává se nás a vede nás k nápravě. Zaslýchme tu výzvu, pokusíme se znovu napravit své životy a soustředíme se na budování vztahů k lidem, které jsou jim ku pomoci a k povzbuzení. Takové vztahy nastartují i je k novému životu. To je království Boží mezi námi.

Eva Mikulecká

Otče náš, který se nás neustále zastává a vedeš nás k nápravě, posiluj nás, abychom se i my zastávali lidi potřebných, našich sester a bratří ve sborech, lidí obtížených starostmi o živobytí. Prosíme, proměňuj naše srdce z ledově chladných v hořící a hřející druhé kolem nás. Amen.

Umění rašící z Husovy fakulty

Dokončení ze str. 1

Novákova fotografická nadace, jak uvádí obsáhlá publikace „Český literární samizdat“, přispívala letáky a fotografickými pohlednicemi do kulturně-politického časopisu JAZZSTOP, na jehož vydávání se Rychvalský od ledna 1989 podílel coby vedoucí redaktor. Stejná publikace nám ale již „zatajila“ skutečnost, že právě Tomáš Novák někdy v roce 1987 z chodby církevního ústředí tajně s přáteli odnesl starý nepoužívaný cyklostyl, na němž Rychvalský poté rozmnožil sborník prozaických i veršovaných textů pro děti „Čert má kopyto“, jehož název byl inspirován textem undergroundového písničkáře Karla „Charlieho“ Soukupa a vyšel v edici JUST – Ještě Umíme Sami Tvořit.

Samizdaty se rodily i přímo na fakultě. Za všechny uvedu „Náboženskou podstatu kultury“ od Paula Tillicha, kterou přeložili a v počtu osmi kusů k Vánocům 1988 roze-psali bohoslovci David Kos a Jiří Silný. Mimo fakultu patřil mezi nejvýkonnější producenty samizdatů bohoslovec Zdeněk Martiš. Po seznámení s Egonem Bondym začal v 80. letech do Pardubic dovážet k „oklepání na stroji“ pestrou škálu samizdatů. K jeho nejbližším spolupracovníkům patřili Dana Klobušická a Jan Sabo, s nimiž též docházeli na bytové semináře u Vodrážků, které Honza občas natáčel na kotoučák.

Vraťme se však k výstavám. Ta poslední se v prostorách Husovy fakulty udála ve stejné době, kdy se

na Václavském náměstí konaly týden trvající demonstrace proti nesnesitelnosti životních podmínek „socialistického ráje“, a nesla název „Konfrontační výstava z tvorby ČČSH“. Od 10. ledna do 3. února 1989 na ní svá díla kromě „fakultních výtvarníků“ (N. F. N., Hany Novákové, Vladimíra J. Dvořáka, Miroslava Boše, Ivany Dolejšové nebo Jany Vaškové) vystavovala starší generace farářů ČČSH, mezi nimi například Jana Wienerová, Jaroslav Fiedler, Ondřej Šik, Lumír Čmerda, Vlastimil Zítek, Michael Moc nebo Michael Štojd. Umění laiční bohoslovci založili též tradici „malovací chalupy“, která u Novákových v Litohlavech přetrvala dodnes.

Svoji básnickou tvorbu Vladimír „Josifek“ Dvořák a další publikovali od října 1987 každý týden na chodbě mezi 3. a 4. patrem Husovy fakulty na nástěnce pod názvem „Akce básně týdne a výtvarné umění teď“. Každý týden se na nástěnce objevovala jedna až tři básně a jedno výtvarné dílo převážně mladých autorů. Díla doprovázela rubrika „hUMOR“, vyčleněno bylo místo pro postřehy, dojmy a názory kolemdoucích přátel i nepřátel, kteří sem tam nástěnku rovnou destrukovali. Společně s kazatelem a pozdějším farářem ČČSH Václavem Žďárským se „Josifek“ začlenil též mezi „psavce“ z křesťanský orientované literární Skupiny XXVI, do jejichž samizdatových Almanachů přispíval a třetí z nich i ilustroval. Na fakultní nástěnce v rubrice Básně týdne poté pravidelně publikoval rovněž přátele ze Skupiny XXVI, z nichž třeba Roman Szpuk se dle jeho vyprávění těšil velkému ohlasu. V dubnu 1989 se přímým pokračovatelem „Akce“ stal studentský časopis „Na cestě“,

Malovací chalupa v Litohlavech u Rokycan

Film

Filosofická anekdota o významném německém filosofu Friedrichu Nietzsche říká, že jedenáct let před svou smrtí objal v Turíně týraného koně. Prý nad jeho osudem zaplakal a poté se zbláznil. O 122 let později natočil maďarský režisérský samorost Béla Tarr film. Ne o velkém filosofovi, ale o té krutým životem stíhané herce. Už první záběr, dlouhý jako krk anorektické žirafy, dává tušit, že tohle jsi, milý diváku, ještě neviděl. Já tedy určitě ne.

Nedívejte se na film Turínský kůň, pokud vám vadí dlouhé záběry, drsné scény z hrubého života, ve kterém chybí něha, nehostinná krajina před koncem světa, plahočení mající za cíl pouhé udržení života, či vousatí (a zcela jistě smrdutí) chlapi polykající horké brambory. Nedívejte se na film Turínský kůň, máte-li sklony k pozitivnímu myšlení. A už vůbec se na něj nekoukejte, máte-li, jak kdysi kdosi rád v televizi říkával, slunce v duši. Radši utečte ke svým falešným vizím o dobrém světě, hodných lidech a optimistické víře v lepší budoucnost. My, melancholici negativisté, zůstáváme. A vidíme vždy a všude odvrácenou stranu.

Starší muž s ochrnutou pravačkou přežívá spolu se svou dospělou dcerou ve stavení, do kterého se neustále opírá brutální vítr. Mají koně, pálenku, brambory a sůl. Díky těmto čtyřem věcem přežívají. A během šesti dnů, ve kterých se děj filmu odehrává, je jednou navštíví ukecaný filosofující soused. Kvůli pálence. Je pozoruhodné, kolik toho dokáže maďarský režisér ukázat během šestiminutové - více méně monologické - návštěvy. Je pozoruhodné dívat se spolu s mužem a jeho dcerou z okna na odcházejícího hosta opírajícího se o hůl a vyrovnávajícího rovnováhu, aby ho ten šílený vítr neporazil. Ta scéna je jako

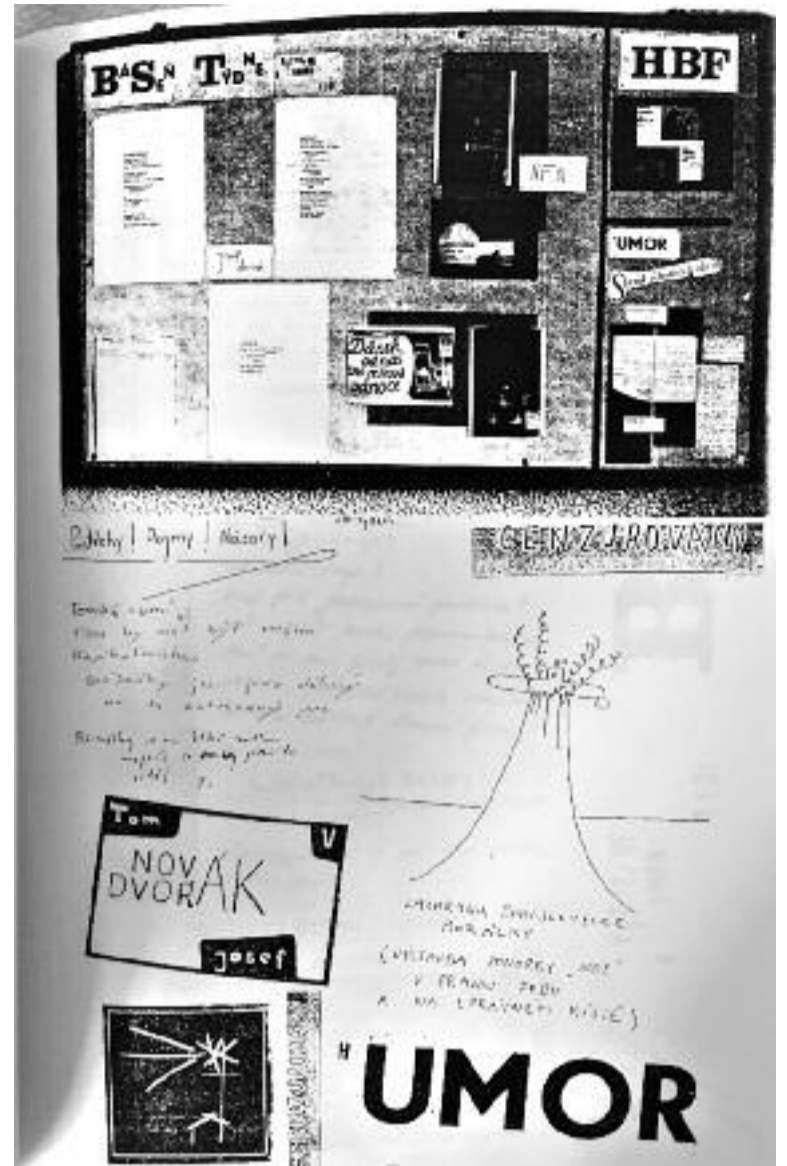
celý film. Studená, dlouhá a doprovázená natolik expresivní hudbou, že jednomu vstávají hrůzou chlupy na těle. Jediný důvod, proč se divák při sledování filmu nepotí, je ten, že je mu zima. Chlad na něj totiž vystupuje a ochromuje mu údy. Nedívejte se na film Turínský kůň, máte-li rádi teplo. Třeba to domácí, něžné, rodinné.

Chtěl bych napsat, že Turínský kůň je lyrickým ztvárněním konce světa, ale slovo „lyrický“ mi příliš nepasuje ke „konci světa“. „Lyrický“ vyznívá hezky, mile, kdežto Turínský kůň vzbuzuje strach z budoucnosti. Nechodte na něj, bojíte-li se. Turínský kůň zkrátka není konzumním filmem, na který by se chodilo, v jedné ruce limonádu a v druhé nachos, při pátečním večeru.

Nemá podle mého soudu cenu příliš rozsáhle psát o filmu, který více méně postrádá děj. Turínský kůň se musí prožít. Problém je, že většina společnosti by ho musela, v případě, že by si ho pustila, přežít. Já ale věřím, že žijí lidé, kteří mají chlad a strach, dvě věci, o kterých film je, jako součást svého softwaru. A že tudíž ve filmu najdou to, co je součástí jejich životů. A že, stejně jako já, pokleknou v němém úžasu před maďarskou apokalypsou. A že pro ně bude film otázkou prožití, ne přežití.

Jakub Houda

„Jakub Houda pochází z Plzně a je učitelem dějepisu, občanské výchovy a počítačové gramotnosti. Mezi jeho koníčky patří historie, literatura a hudba. Velmi rád píše vlastní texty řídit se zásadou, že den, v němž nic nenapíše, je ztracený. Patří mezi generaci označovanou jako 'mileniálové', nejružnějším definicím tohoto slova však nedůvěřuje.“

„Akce básně týdne a výtvarné umění teď“

kteří vycházel až do ledna 1990.

Na závěr bych se ještě rád krátce zmínil o divadle. Po klasických vánočních hrách pro děti, z nichž tu poslední pod názvem „Vánoční lidová hra“ připravila Anna Štěpánková, zpracoval Tomáš Novák autorskou hru „Zabednění“. Tomáš v ní představil dobový život Ježíše Krista vizuálně aktualizovaný do současnosti. Hra, v níž paralelu hříchu symbolizovaly krabice obtěžkávající těla

všech aktérů – kromě Ježíše – měla premiéru v prosinci 1988 v Komenckého sálu v přízemí budovy Bohoslovecké koleje. Můžeme v ní vidět Josefa při četbě Egyptského práva, pro něž posloužilo upravené Rudé právo, nebo krabicemi ukamenovaného Ježíše. Hra končila výzvou k obecnství, aby symbolicky odhodilo krabice, které s sebou všichni zbytečně vláčíme. Dejme se do toho... Martin Jindra

Kostel sv. Mikuláše
Cirkve československé husitské
vás srdečně zve na adventní

varhanní koncerty
Michala Hanzala
A. Vivaldi, G.F. Händel, J.S. Bach a E. Elgar
nový adventní program

Každou adventní sobotu
27.11., 4.12., 11.12. a 18.12.2021
od 17.00 hodin
Vstupné 300 Kč

Zprávy

Den poezie 2021

V kapli karlínské NO CČSH v Praze 8 se 9. 11. 2021 ve 14 hodin konalo odpoledne věnované letošního celorepublikového Dni poezie, jehož tématem byla Dantova Božská komedie. Setkaly se na dvě desítky básníků a básniček. Pořad navštívili za úřad ústřední rady CČSH i Mgr. Oldřich Nováček a dr. Tomáš Novák, který k programu také přispěl svými verši. Vystoupení natočil Ing. Václav Strachota a bude vyvěšeno na YouTube - pod odkazem Dialog na cestě.

Olga Nytrová

Slavnostní bohoslužba ke Dni válečných veteránů

Ve středu 10. 11. 2021 v 17 hodin se v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze konala vzpomínková bohoslužba k uctění památky válečných veteránů a připomenutí úmrtí studenta Jana Opletala, který byl smrtelně zraněn během protinacistické demonstrace dne 28. října 1939. Bohoslužbu společně vedl patriarcha CČSH ThDr. Tomáš Butta a pražský biskup doc. David Tonzar. Slavnostního shromáždění se zúčastnili: velvyslanec ČR v Afghánistánu genpor. Jiří Baloun, hejtmanka Středočeského kraje Petra Pecková, zástupce náčelníka generálního štábu - náčelník štábu Armády České republiky genpor. Miroslav Hlaváč, hlavní kaplan GŠ AČR plk. Jaroslav Knichal, zástupce Pražské pravoslavné eparchie Jan Beránek, synodní kurátor ČCE Vladimír Zikmund, rektor ČVUT Vojtěch Petráček, náměstek primátora hl. m. Prahy Petr Hlaváček, za společnost Milana Rastislava

Štefánika Vojtěch Čelko, starostové obcí a další představitelé církve, armády, legionářů a další významní veřejní činitelé. Hejtmanka Středočeského kraje Petra Pecková se s přítomnými podělila o svůj osobní příběh, ve kterém vzpomínala na svého pradědečka. „Každá rodina měla svého blízkého na frontách první světové války, všichni měli stejné touhy, všichni si přáli, aby ta dlouhá a nesmyslná válka skončila a oni byli zase doma. To je něco, co si máme při Dni válečných veteránů připomínat,“ uvedla hejtmanka ve svém projevu. Den válečných veteránů se koná každoročně dne 11. listopadu u příležitosti konce 1. světové války.

Oldřich Nováček

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Poučení od fíkovníku

Pán Ježíš své učedníky nabádá, aby se měli na pozoru a nepromeškali druhý příchod Syna člověka. Poučit se mohou i od fíkovníku.

Dokážete v obrázku najít všechna písmenka?

Ovšem pozor - tajenku složíte jen z těch, která se v něm vyskytují pouze jednou!

(Řešení z minulého čísla: Boží království.)

Jana Krajčířiková

Pozvánka na koncert

Srdečně vás zveme na koncert klasické hudby, který se koná v sobotu 4. 12. 2021 od 18 hodin ve sboru Alberta Schweitzera (U Michelského mlýna 124/27 140 00 Praha 4 - Michle). Můžete se těšit na hudební díla následujících skladatelů: Johann Sebastian Bach, Antonio Lotti, Antonio Vivaldi, Georg Friedrich Händel, Wolfgang Amadeus Mozart, Antonín Dvořák, César Franck. Na varhany hraje Kateřina Buršíková a zpívá Marie Šustrová. Těšíme se na vás! Dobrovolné vstupné bude použito na opravu varhan v kostele sv. Václava na Zderaze, Resslova 6, Praha 2.

Eva Mikulecká

Z ekumeny

CÍRKVE OSLAVILY SVĚTOVÝ DEN MODLITEB ZA DĚTI

Členské církve a partneři Světové rady církví prožili Světový den modliteb a akcí pro děti, který se letos slavil 19. listopadu.

SRC slavila tento významný den spolu se svými partnery UNICEF a Arigatou International jako členka Organizačního výboru Světového dne modlitby a akce, který inspiruje další spolupráci mezi mezinárodními organizacemi za práva dětí a náboženskými iniciativami pro děti.

SRC zdůrazní závazky církve vůči dětem. V modlitbě k této příležitosti zástupkyně generálního tajemníka SRC prof. dr. Isabel Apawo Phiriiová zaznamenala modlitbu: „Pane Ježíši, Synu živého Boha, poznal jsi raná léta hravosti. Smál ses a běžel jarním obdobím svého dětství. Dnes se ocitáš v ulicích s mnohými dětmi, které místo hraní pochodují ulicemi a apeluji na ostatní, aby změnili systém a zachránili jejich budoucnost.“

Phiriiová chválila Boha za záměry dětí celého světa. „Děkujeme ti za inovativní nápady a řešení, která mnohé děti navrhuji v reakci na klimatickou krizi a pandemii COVID-19.“

Mezináboženskou událost, která kombinuje prvky online a osobního setkávání, pořádá u příležitosti Světového dne modliteb a akcí pro děti v Dubaji na výstavě EXPO Dubaj Mezináboženská aliance pro bezpečnější komunity.

Více o zapojení SRC do práce pro děti:

<https://www.oikoumene.org/what-we-do/wccs-engagement-for-children>

CO OČEKÁVÁME OD COP26? VIDEO UKAZUJE, ŽE NA VAŠEM HLASU ZÁLEŽÍ

Zatímco konference OSN o změně klimatu v Glasgow COP26 začala 31. října a pokračovala do 12. listopadu, vedoucí náboženští představitelé nebývalým způsobem pozvedli své hlasy. Nově zveřejněné video z koprodukcce Světové rady církví, ACT Alliance a Světové luterské federace přibližuje živou a otevřenou diskusi o tom, co by církve a náboženské komunity mohly a měly udělat pro to, aby byl slyšet každý hlas a to nejen na COP26, ale i nadále.

Ve videu se generální tajemník Konference tichomořských církví, rev. James Bhagwan zamýšlí nad tím, že mnohé tichomořské komunity jsou v „první linii“ klimatické změny a musí dělat velmi těžká rozhodnutí. „Co znamená, když se obyvatelé musí vystěhovat?“ řekl.

Fernanda Zuñiga, delegátka Světové luterské federace z Chile, podtrhla důležitost zapojení hlasů osob, které dosud nebyly dostatečně reprezentovány, jako jsou ženy a mladí lidé. „Je důležité, aby věřící lidé a jejich představitelé pozvedli své hlasy i za ně,“ uvedla.

Video ukazuje, proč je nezbytné, aby se církevní představitelé zasazovali o to, aby bohaté země plnily své finanční závazky vůči méně rozvinutým zemím v souvislosti se ztrátami, škodami a adaptací.

Julius Mbatia, ředitel Programu globální klimatické spravedlnosti ACT Alliance sídlící v Nairobi, řekl, že potřebujeme konferenci COP26, která dá impuls k vytvoření multilaterálního systému, který je založený na solidaritě se zranitelnými a marginalizovanými komunitami.

MISILOGICKÁ KONFERENCE OSLAVÍ STÉ VÝROČÍ MEZINÁRODNÍ MISIJNÍ RADY

Misiologická konference SRC, letos pořádaná online, oslavila 16.–18. listopadu sté výročí Mezinárodní misijní rady. Součástí konference byly kromě regionálních zasedání studijního procesu Mezinárodní misijní rady také veřejné webináře.

Mezinárodní misijní rada byla založena v říjnu 1921 u jezera Mohonk v USA, aby podpořila misijní spolupráci a jednotu misie. Komise pro světové misie a evangelizaci SRC je historickým nástupcem Mezinárodní misijní rady. SRC oslavila tento odkaz a dědictví 100 let třídenní konferencí.

Výběr zpráv: dr. Hana Tonzarová, přednostka OEVV, překlad: Mgr. Kateřina Vítková, OEVV

Zdroj: www.oikoumene.org

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: Mgr. Josefína Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Redakce: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklamac: tel. 220 398 117

